

»Dobro — velja. Pa za kaj staviva?«

»Za deset dinarjev, ded.«

»I, pogledjmo fanta. Nič ne za-sluzi, pa bi stavil za deset dinarjev. Pa si vprašal očeta, ali bo plačal zate, če izgubiš stavo?« se huduje ded, toda oče že daje kovača na mizo, kakor da ga je imel pripravljeno.

Ded poišče kredo, jo da košček Janezku in ta hiti ven.

Z velikimi črkami zapiše ded besedo »Smuk« na vrata in kliče Janezku, ali je že tudi on zapisal.

Janezek pa je že v sobi in kriči:
»O jej, ded, jaz imam zunaj zapisano isto.«

Vsi hite ven gledat, ali je to res. In kaj, menite, da so videli tam? Na vratih je bila zapisana beseda isto.

Vsi se smejejo in Janezek že izteza roko po kovaču.

»Na,« pravi ded, vzemši kovača iz denarnice, »toda povej, kdo te je to naučil!«

Janezek ne pove, molči ko riba. Najbrž je bil to očka, ker se je ves ta čas tako premeteno smehljaj.

DAVORIN RAVLJEN

ŠE DVE CIGANSKI

I.

Bližala se je zima, pa sta šla dva ciganska brata v goro, da nasekata drv. Ne drobtine kruha nista imela s seboj, a obadva lačna ko volkova. Od nekod prileti jata divjih golobov, sede na prvo drevo. Starejši brat se razveseli:

»Glej, dobri Bog nama je pripravil kosilo. Daj, ti si mlajši, splezaj na drevo, ulovi kakih pet, šest, jaz pa medtem pripravim ogenj.«

Mlajši brat uboga, spleza na hrast, golobje jamejo gruliti. Starejši tedaj od spodaj zakliče mlajšemu:

»Zamiži, brate, zamiži! Golobje se najbolj bojijo človeških oči! Pa klobuk z glave! Če so golobje gosposkega rodu, se bodo usmilili naju in najine lakote!«

Mlajši brat na drevesu stisne oči in potegne klobuk z glave. A prav tedaj se pripravijo golobi za polet. Ne-

umnež gladni se požene za njimi. Golobje v zrak, norček ciganski pa krvav na tla.

Ko spet pride k sebi, se razjoče in pravi starejšemu:

»Rečem ti, brat, niti niso ti golobje gosposki, niti nisva midva pametnega rodu, marveč je bridko tistemu, ki nima s seboj torbe in v torbi kruha.«

II.

Mraz je nastopil. Ciganska družina se je premrla grela ob ognju.

Pravi ciganka: »Joj, ko bi imela masla, kakor ga nimam, pa nekaj moke, kakor jo želim, — koj bi si izposodila ponev v vasi in bi vam spekla potico!«

Starejši otrok reče tedaj: »Jaz bi potico nesel v peč, da bi se fino spekla.«

Mlajši cigančič pa začne lačen z rokama grabiti pred seboj: »Jaz bi pa potico kar takole grabil in požiral.«

Oče cigan gleda cigančka. Naenkrat pa ga mahne z roko, češ: »Počasi, le počasi, požeruh nenasitni! Mar češ vse sam požreti?«